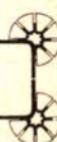

Малки приказки.

Ехо.

Нѣкогь си богатъ човѣкъ немогълъ да се нахвали съ своитѣ обширни владѣния: нивя, ливади, гори и пасища.

Най-много се хвалилъ той съ единъ хубавъ планински долъ, който издавалъ ясно ехо, — ехо, което отговаряло като сѫщински човѣкъ.

Той често канилъ приятелите си на разходка изъ тая мѣстностъ, устроявалъ имъ богати гощавки и ги очудвалъ съ ясното ехо на доля.

А това чудно ехо, което тѣй ясно отговаряло не било нищо друго освѣнъ слугата на богаташа, скритъ въ гората и наученъ отъ господаря си да отговаря като ехо.

Веднѣжъ се случило щото тоя усърденъ слуга да отсѫтствува дѣлго врѣме отъ кѫщи.

На господаря му дошли гости и поискали да имъ покаже знаменитото ехо. За да не се засрами, той изпратилъ въ гората единъ отъ новите си слуги, който билъ съвсѣмъ прости и незапознатъ съ работата. Изпратилъ го да се скрие тамъ и го научилъ, какъ трѣбва да се отзовава на всѣко повикване, за да мислятъ гостите, че това е ехо. Завелъ богатиятъ човѣкъ приятелите си въ гората. Пили, яли, приказвали и най-послѣ рѣкълъ да имъ покаже чудното ехо. Изпѫчилъ се той заобиколенъ отъ всички и викналъ, колкото гласъ му дѣржи:

— Иване, тукъ ли си . . . ?

— Тукъ съмъ, тукъ съмъ, господарю, откога ви чакамъ! отговорилъ високо слугата, който билъ поставенъ да служи за ехо.